

TOTO

- PARODIE - de SANDA MOTILA

Cu umeri mici, înaltă și vapoasă, când se pleacă, buza de sus, sârtă vârful pantofilor de mătase argintie...

Parul de un blond mori, e întors în inele prelungi, de-asupra urechilor mici, sidefate. Genele se răstrâng spariate în arcuri de sur întoarse până în dreptul sprincnelor subțiri.

Merge cu capul plecat, puțin adusă, par'că prea subțire și prea fină, cu picioarele prea fragile, spre a se putea ține drept. Pare de nouăsprezece ani, deși are douăzeci și șase, dar vârsta n'a înțeles nimic din perfecta armonie a liniilor trupului ei de copil înalt.

Această plantă rară și elegantă, construită după cele mai noi expresii ale artei moderne, are un mic suflet demodat de castiliană medievală, ce brodează la gherghet în cadrul ferestrelor ovale, în timp ce cavalerul inimii sale cântă din cornul de os, în pădurile negre.

Poartă haine peste care au trecut sute de ani și în lătaul ei tapetat în buchele de uriașe crisantheme lilacii, are tablouri vechi în cari, cavalerii în mantii negre sărută mâinile de ceară ale casteleanelor blonde, sub evantali lungi de ramuri, pe terasele de piatră albă.

Conținut și formă

de LUCIAN BLAGA

Am arătat altădată cu exemple, ce se pot înmulți după plac, cum romanticilor le plăcea să dea proporții subiectelor tratate în artă: pictorul, sculptorul, poetul nu se sfiau să se folosească chiar în măsură neobișnuită și de anecdota...

din ei (Goethe, Schiller) să-si fi dat prea bine seama că arta există în primul rând prin intruchipare și nu prin mărimea plină de înțelesuri a conținutului.

Hai omule...

Hai omule nu-i grabă... Precumpănește-ți gândul și poșul tot mai mic... Cunuuna de-altă dată se cităne pe frunte... Ca pe un car, coroaana, în mersul după dric...

N. MILCU

serafică a îngerilor (întuneacă). Dar în lumea mea de flăcări am rămas tot cu suflet de inger albastru, Toto. Toto (îndușoșat). Ia-mă cu tine...

Cu ivirea naturalismului problema conținutului se pune cu totul altfel. Conținutul devine din ce în ce mai irrelevant. Nu mai interesează nici mitul nici legenda, ci tocmai acel „omesc, prea omesc” de care se feriau cu superstițioasă grijă romanticii și clasicii.

Romanticii nu se voiau numai mișcați ci și crescuți, îmbogății, întrecuți prin opera de artă, de aceea luau în ajutor tot ce le sta la îndemână întru sporirea sugestiei; înaintea de toate izvorul de cuget inerent marelui subiect, conținutul omesc important.

Problema raportului dintre conținut și formă în artă, nu e o problemă ce s'ar putea rezolvi definitiv pentru totdeauna: ea revine vesnic din propria cenușă.

Advertisement for 'LECTURA No. 13 ANATOLE FRANCE (PREMIUL NOBEL) In Anul 2270' with details about the book and publisher.